

ASSOCIACIÓ DE
MUSICA "DA CAMERA"

DE BARCELONA

CURS QUINZÈ :

1927-28

CONCERT NOVÈ

SERGE PROKOFIEFF

piano

MAXIM DE RYSIKOFF

bariton

ALEXANDRE VILALTA

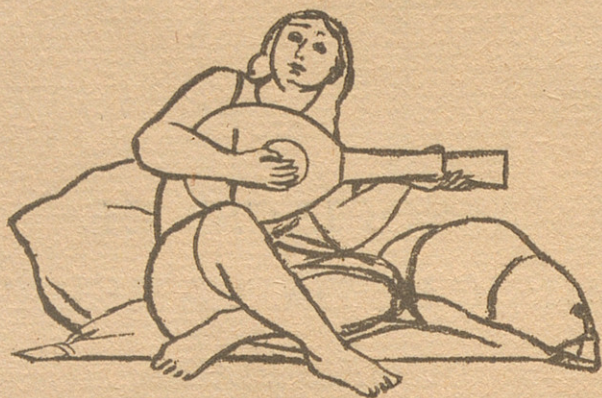
piano

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Divendres, 4 de Maig de 1928

a tres quarts de deu del vespre

EXCLUSIVAMENT PER
ALS SOCIS

Les dangers de l'exaltation mystique, un autre jouvenceau est appelé à les combattre : Serge Prokofieff. Sa musique est un sérum contre le paludisme scriablinesque. Prokofieff, né en 1891, a été comme Miascowski et Gniessine, l'élève de Liadow et de Rimsky au Conservatoire de Petrograd. Pièces de piano, mélodies, morceaux d'orchestre, ouvrages dramatiques, ballets, presque tous les genres l'ont attiré, un peu au hasard, car sa nature de primesaut ignore l'esprit de système. On ne peut rêver compositeur moins intellectuel que celui-ci. C'est l'instinct qui le pousse, une force comme élémentaire, mal contenue d'abord, endiguée et plus claire dans les œuvres récentes. A mesure qu'il avance, sa pensée se fortifie et s'assagit ; il n'est pas de ceux qui renchérissent sur leurs propres outrances. Quand Prokofieff exécute lui-même un de ses concertos, le flot emporte tout : le musicien est là, assis devant le piano (dont il joue en virtuose) égrenant de ses longues mains les notes rapides que pousse un souffle aisé, et tout l'orchestre suit en bondissant, en un de ses rythmes catégoriques qui ne vous lâchent plus et vous forcent d'admettre même les défaillances. Cet art est nu, strictement musical : art de néo-classique. Déjà l'on a voulu inféoder Prokofieff à Stravinski, et déjà aussi l'on a tenté de rabaisser le second en lui opposant l'autre : double sophisme. S'il fallait les rattacher de force, on ne le pourrait que par Pétrouchka, et non point par le Sacre. Ni par son esprit, ni par sa technique, la musique de Prokofieff ne rappelle celle de son aîné. Elle est naïve, d'une certaine naïveté qui se marque sur le visage et dans le choix de quelques sujets : certains Sarcasmes pour piano veulent exprimer une philosophie et dévoilent une candeur. Un Stravinski n'a jamais eu de ces innocences. Stravinski est complexe, et volontiers compliqué ; sa musique est lourde d'une culture extrême, qu'il excelle à dissimuler, mais qu'il ne peut renier ; son sourire subtil est ambigu. Tandis qu'il n'est rien de plus instinctif que l'inspiration de Prokofieff. Elle a son ton propre qui n'est point sombre et douloureux comme chez Gniessine, ni tourmenté et féminin comme chez Miascowski, mais simple, net et honnêtement viril. Elle ignore l'enchantement oriental et prend la défense de l'Occident.

Del livre « Panorama de la Musique Contemporaine »
d'André Cœuroy,
« Les Documentaires » Ed., Paris

PROGRAMA

I

PROKOFIEFF Segona sonata, op. 14

Allegro, ma non troppo
Scherzo
Andante
Vivace

PIANO
per l'Autor

II

R. - KORSKOFF Solovei (Romança popular)
BALAKIREFF Ei újñem (Cançó dels remers del Volga)
* * *
SVERKOFF Umarilas (Cançó de llauradors)
BULAJOFF Troika (Cançó del trineu)

PROKOFIEFF { En la cambra, el polsim d'or
Bon dia!
Record del sol

CANT I PIANO

Les tres darreres cançons seran acompanyades per l'Autor

III

PROKOFIEFF { Marxa de l'òpera «L'amor de les
tres Taronges», op. 33
Gavota, op. 12
Gavota, op. 25
Gavota, op. 32
Conte de l'àvia, op. 31, n.º 4
Toccata, op. 11

PIANO
per l'Autor

Piano STEINWAY
cedit per la casa IZABAL

CONCERT DESÈ

Dimarts, 8 Maig 1928

SERGE PROKOFIEFF

piano

ORQUESTRA PAU CASALS

Primera audició del
Tercer Concert, op. 26
(piano i orquestra)
de PROKOFIEFF

EXCLUSIVAMENT PER
ALS SOCIS

4 de maig de 1928

TEXT DE LES CANÇONS DEL PROGRAMA

Solovei *

(El rossinyol)

Rossinyol, bon rossinyol, on vas per aquest poblet, on passaràs la nit?
Qui, pobre de mi, t'escolta tota la nit sense cloure els ulls, negats en llàgrimes?
Però, canta, rossinyol, canta... Correràs per terres llunyanes, ciutats, viles i pobles;
enlloc no t'escoltarà ningú més afligit que jo...
Canta, rossinyol, canta...

Ei Újñem *

(Cançó dels sirgaires del Volga)

Sirga, sirga, l'ocell canta allà dalt. I tu, sirga sempre...
Sirga fins a mig jorn. Beurem aleshores a la salut de les amors llunyanes...
Sirga fins al capvespre. Seguts arran de l'aigua, aleshores somniarem...
Sirga fins a la nit. Prop del riu trobaràs aleshores el jaç.
Llarg és el camí.
Feble l'alè.
La corda ferirà les mans i els braços...
Dura és la fadiga, pobra barca meva.
Però sirga...
Sirga!...

Kalinka *

Un dia de primavera passaven pel bosc un fadri i una bella fadrina.
Ai, Kalinka meva, deia el jove. Quantes cireres hi ha en el jardí. He de collir-les totes
per a tu. Ets tan bella en aquesta hora del capvespre!
Ningú en el món podria adorar-te tant com el meu cor, Kalinka meva!

Umarilas *

(Els llauradors)

Els camps ja són ben llaurats.
Estic cansat! Mala sort la meva!
Però, companys, veniu! Una cançó i la dansa seran el nostre conhort.

(*) Cançons populars russes.

Troika *

(El trineu)

Corre el trineu per damunt la terra nevada. Dringuen els cascabels dels tres caballs, a vegades com una joiosa rialla, a vegades melangiosament.

És l'enamorat mujick que va en cerca de la seva amor.

De sobte, veu el poble on viu l'amada, i comença a cantar alegrement, amb acompanyament dels cascabels.

Arriba a la casa. S'atura el trineu. Surt ella empolainada i besa l'enamorat.

Els cascabels ja no dringuen.

Els caballs semblen meditatunds.

I els enamorats estan joiosos i riuen, riuen.

En la cambra el polsim d'or

ANNA AKHMATOVA - S. PROKOFIEFF

En la cambra el polsim d'or brilla a la claror del sol.

Em desperto i recordo : Avui és ta festa, amic. És per això que la neu cobreix la plana d'un mantell tan pur, i vet-ací perquè sense somnis, en dolça pau aquesta nit he pogut dormir.

Bon dia!

ANNA AKHMATOVA - S. PROKOFIEFF

Bon dia! Aquest murmur suau, no el sents?

I aquestes ratlles, tu les deixes perquè sóc amb tu. Caldrà suportar el menyspreu, com abans! El meu esguard, les meves mans et cerquen. No ho veus?

Seré feliç només que prop teu.

No em deixis partir cap al pont on, sota els arbres, corre un riu glaçat i fosc.

Record del sol

ANNA AKHMATOVA - S. PROKOFIEFF

Veus, el sol declina en la meva ànima; l'herba s'hi marceix, i el vent s'emporta alguns blancs borrallons lleugers. L'ombra del saule més clar ha deixat veure una mica de cel. Potser hauria valgut més no ésser mai marit i muller!

Veus, el sol ja declina en la meva ànima.

Què és això, doncs?

La nit?

(*) Cançó popular russa.

ASSOCIACIÓ DE
MUSICA "DA CAMERA"
DE BARCELONA

CURS QUINZÈ :

1927-28

CONCERT NOVÈ

SERGE PROKOFIEFF

piano

MAXIM DE RYSIKOFF

bariton

ALEXANDRE VILALTA

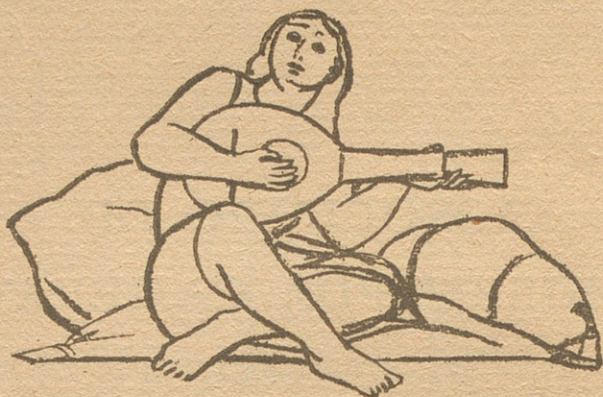
piano

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Divendres, 4 de Maig de 1928

a tres quarts de deu del vespre

EXCLUSIVAMENT PER
ALS SOCIS

Les dangers de l'exaltation mystique, un autre jouvenceau est appelé à les combattre : Serge Prokofieff. Sa musique est un sérum contre le paludisme scriabinesque. Prokofieff, né en 1891, a été comme Miascovski et Gniessine, l'élève de Liadov et de Rimsky au Conservatoire de Petrograd. Pièces de piano, mélodies, morceaux d'orchestre, ouvrages dramatiques, ballets, presque tous les genres l'ont attiré, un peu au hasard, car sa nature de primesaut ignore l'esprit de système. On ne peut rêver compositeur moins intellectuel que celui-ci. C'est l'instinct qui le pousse, une force comme élémentaire, mal contenue d'abord, endiguée et plus claire dans les œuvres récentes. A mesure qu'il avance, sa pensée se fortifie et s'assagit; il n'est pas de ceux qui renchérissent sur leurs propres outrances. Quand Prokofieff exécute lui-même un de ses concertos, le flot emporte tout: le musicien est là, assis devant le piano (dont il joue en virtuose) égrenant de ses longues mains les notes rapides que pousse un souffle aisé, et tout l'orchestre suit en bondissant, en un de ses rythmes catégoriques qui ne vous lâchent plus et vous forcent d'admettre même les défaillances. Cet art est nu, strictement musical: art de néo-classique. Déjà l'on a voulu inféoder Prokofieff à Stravinski, et déjà aussi l'on a tenté de rabaisser le second en lui opposant l'autre: double sophisme. S'il fallait les rattacher de force, on ne le pourrait que par Pétrouchka, et non point par le Sacre. Ni par son esprit, ni par sa technique, la musique de Prokofieff ne rappelle celle de son aîné. Elle est naïve, d'une certaine naïveté qui se marque sur le visage et dans le choix de quelques sujets: certains Sarcasmes pour piano veulent exprimer une philosophie et dévoilent une candeur. Un Stravinski n'a jamais eu de ces innocences. Stravinski est complexe, et volontiers compliqué; sa musique est lourde d'une culture extrême, qu'il excelle à dissimuler, mais qu'il ne peut renier; son sourire subtil est ambigu. Tandis qu'il n'est rien de plus instinctif que l'inspiration de Prokofieff. Elle a son ton propre qui n'est point sombre et douloureux comme chez Gniessine, ni tourmenté et féminin comme chez Miascovski, mais simple, net et honnêtement viril. Elle ignore l'enchantement oriental et prend la défense de l'Occident.

Del IIIbre « Panorama de la Musique Contemporaine »
d'André Cœuroy,
« Les Documentaires » Éd., Paris

PROGRAMA

- I
PROKOFIEFF Segona sonata, op. 14
Allegro, ma non troppo
Scherzo
Andante
Vivace

PIANO
per l'Autòr

- II
R. - KORSKOFF Solovei (Romança popular)
BALAKIREFF Ei újñem (Cançó dels remers del Volga)
 Kalinka (Cançó del camp)
SVERKOFF Umarilas (Cançó de llauradors)
BULAJOFF Troika (Cançó del triden)

- PROKOFIEFF** { En la cambra, el polsim d'or
 Bon dia!
 Record del sol

CANT I PIANO
Les tres darreres cançons seran acompanyades per l'Autòr.

- III
PROKOFIEFF { Marxa de l'òpera «L'amor de les
 tres Taronges», op. 33
 Gavota, op. 12
 Gavota, op. 25
 Gavota, op. 32
 Conte de l'àvia, op. 31, n.º 4
 Toccata, op. 11

PIANO
per l'Autòr

Piano STEINWAY
cedit per la casa IZABAL

CONCERT DESÈ

Dimarts, 8 Maig 1928

SERGE PROKOFIEFF

piano

ORQUESTRA PAU CASALS

Primera audició del
TERCER CONCERT, op. 26
(piano i orquestra)
de PROKOFIEFF

EXCLUSIVAMENT PER
ALS SOCIS

Oliva de Vilanova, Imp.

4 de maig de 1928

TEXT DE LES CANÇONS DEL PROGRAMA

Solovei *

(*El rossinyol*)

Rossinyol, bon rossinyol, on vas per aquest poblet, on passaràs la nit?
Qui, pobre de mi, t'escolta tota la nit sense cloure els ulls, negats en llàgrimes?
Però, canta, rossinyol, canta... Correràs per terres llunyanes, ciutats, viles i pobles;
enlloc no t'escoltarà ningú més afligit que jo...
Canta, rossinyol, canta...

Ei Újñem *

(*Cançó dels sirgaires del Volga*)

Sirga, sirga, l'ocell canta allà dalt. I tu, sirga sempre...
Sirga fins a mig jorn. Beurem aleshores a la salut de les amors llunyanes...
Sirga fins al capvespre. Seguts arran de l'aigua, aleshores somniarem...
Sirga fins a la nit. Prop del riu trobaràs aleshores el jaç.
Llarg és el camí.
Feble l'alè.
La corda ferirà les mans i els braços...
Dura és la fatiga, pobra barca meva.
Però sirga...
Sirga!...

Kalinka *

Un dia de primavera passaven pel bosc un fadri i una bella fadrina.
Aï, Kalinka meva, deia el jove. Quantes cireres hi ha en el jardí. He de cullir-les totes
per a tu. Ets tan bella en aquesta hora del capvespre!
Ningú en el món podria adorar-te tant com el meu cor, Kalinka meva!

Umarilas *

(*Els llauradors*)

Els camps ja són ben llaurats.
Estic cansat! Mala sort la meva!
Però, companys, veniu! Una cançó i la dansa seran el nostre conhort.

(*) Cançons populars russes.

Troika *

(El trineu)

Corre el trineu per damunt la terra nevada. Dringuen els cascabels dels tres caballs, a vegades com una joiosa rialla, a vegades melangiosament.

És l'enamorat mujick que va en cerca de la seva amor.

De sobte, veu el poble on viu l'amada, i comença a cantar alegrement, amb acompanyament dels cascabels.

Arriba a la casa. S'atura el trineu. Surt ella empolainada i besa l'enamorat.

Els cascabels ja no dringuen.

Els caballs semblen meditabunds.

I els enamorats estan joiosos i riuen, riuen.

En la cambra el polsim d'or

ANNA AKHMATOVA - S. PROKOFIEFF

En la cambra el polsim d'or brilla a la claror del sol.

Em desperto i recordo: Avui és ta festa, amic. És per això que la neu cobreix la plana d'un mantell tan pur, i vet-ací perquè sense somnis, en dolça pau aquesta nit he pogut dormir.

Bon dia!

ANNA AKHMATOVA - S. PROKOFIEFF

Bon dia! Aquest murmur suau, no el sents?

I aquestes ratlles, tu les deixes perquè sóc amb tu. Caldrà suportar el menyspreu, com abans! El meu esguard, les meves mans et cerquen. No ho veus?

Seré feliç només que prop teu.

No em deixis partir cap al pont on, sota els arbres, corre un riu glaçat i fosc.

Record del sol

ANNA AKHMATOVA - S. PROKOFIEFF

Veus, el sol declina en la meva ànima; l'herba s'hi marceix, i el vent s'emporta alguns blancs borrallons lleugers. L'ombra del saule més clar ha deixat veure una mica de cel. Potser hauria valgut més no ésser mai marit i muller!

Veus, el sol ja declina en la meva ànima.

Què és això, doncs?

La nit?

(*) Cançó popular russa.

ASSOCIACIÓ DE
MUSICA "DA CAMERA"

DE BARCELONA

CURS QUINZÈ :

1927-28

CONCERT NOVÈ

SERGE PROKOFIEFF

piano

MAXIM DE RYSIKOFF

bariton

ALEXANDRE VILALTA

piano

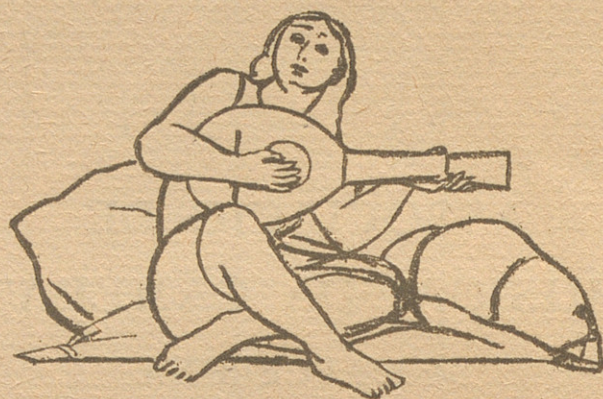
PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Divendres, 4 de Maig de 1928

a tres quarts de deu del vespre

EXCLUSIVAMENT PER
ALS SOCIS

629/2-1

Les dangers de l'exaltation mystique, un autre jouvenceau est appelé à les combattre : Serge Prokofieff. Sa musique est un sérum contre le paludisme scriabinesque. Prokofieff, né en 1891, a été comme Miascovski et Gniessine, l'élève de Liadov et de Rimsky au Conservatoire de Petrograd. Pièces de piano, mélodies, morceaux d'orchestre, ouvrages dramatiques, ballets, presque tous les genres l'ont attiré, un peu au hasard, car sa nature de primesaut ignore l'esprit de système. On ne peut rêver compositeur moins intellectuel que celui-ci. C'est l'instinct qui le pousse, une force comme élémentaire, mal contenue d'abord, endiguée et plus claire dans les œuvres récentes. A mesure qu'il avance, sa pensée se fortifie et s'assagit; il n'est pas de ceux qui renchérisent sur leurs propres outrances. Quand Prokofieff exécute lui-même un de ses concertos, le flot emporte tout : le musicien est là, assis devant le piano (dont il joue en virtuose) égrenant de ses longues mains les notes rapides que pousse un souffle aisé, et tout l'orchestre suit en bondissant, en un de ses rythmes catégoriques qui ne vous lâchent plus et vous forcent d'admettre même les défaillances. Cet art est nu, strictement musical : art de néo-classique. Déjà l'on a voulu inféoder Prokofieff à Stravinski, et déjà aussi l'on a tenté de rabaisser le second en lui opposant l'autre : double sophisme. S'il fallait les rattacher de force, on ne le pourrait que par Pétrouchka, et non point par le Sacre. Ni par son esprit, ni par sa technique, la musique de Prokofieff ne rappelle celle de son aîné. Elle est naïve, d'une certaine naïveté qui se marque sur le visage et dans le choix de quelques sujets : certains Sarcasmes pour piano veulent exprimer une philosophie et dévoilent une candeur. Un Stravinski n'a jamais eu de ces innocences. Stravinski est complexe, et volontiers compliqué; sa musique est lourde d'une culture extrême, qu'il excelle à dissimuler, mais qu'il ne peut renier; son sourire subtil est ambigu. Tandis qu'il n'est rien de plus instinctif que l'inspiration de Prokofieff. Elle a son ton propre qui n'est point sombre et douloureux comme chez Gniessine, ni tourmenté et féminin comme chez Miascovski, mais simple, net et honnêtement viril. Elle ignore l'enchantement oriental et prend la défense de l'Occident.

Del IIIre « Panorama de la Musique Contemporaine »
d'André Cœuroy,
« Les Documentaires » Éd., Paris

PROGRAMA

I

PROKOFIEFF Segona sonata, op. 14

Allegro, ma non troppo
Scherzo
Andante
Vivace

PIANO
per l'Autor

II

R. - KORSAKOFF Solovei (Romança popular)
BALAKIREFF Ei újñem (Cançó dels remers del Volga)
* * *
SVERKOFF Kalinka (Cançó del camp)
BULAJOFF Umarilas (Cançó de llauradors)
Troika (Cançó del trineu)

PROKOFIEFF } En la cambra, el polsim d'or
Bon dia!
Record del sol

CANT I PIANO

Les tres darreres cançons seran acompanyades per l'Autor

III

PROKOFIEFF } Marxa de l'òpera «L'amor de les
tres Taronges», op. 33
Gavota, op. 12
Gavota, op. 25
Gavota, op. 32
Conte de l'àvia, op. 31, n.º 4
Toccata, op. 11

PIANO
per l'Autor

Piano STEINWAY
cedit per la casa IZABAL

CONCERT DESÈ

Dimarts, 8 Maig 1928

SERGE PROKOFIEFF

piano

ORQUESTRA PAU CASALS

Primera audició del
Tercer Concert, op. 26
(piano i orquestra)
de PROKOFIEFF

EXCLUSIVAMENT PER
ALS SOCIS

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA "DA CAMERA" DE BARCELONA

4 de maig de 1928

TEXT DE LES CANÇONS DEL PROGRAMA

Solovei*

(*El rossinyol*)

Rossinyol, bon rossinyol, on vas per aquest poblet, on passaràs la nit?
Qui, pobre de mi, t'escolta tota la nit sense cloure els ulls, negats en llàgrimes?
Però, canta, rossinyol, canta... Correràs per terres llunyanes, ciutats, viles i pobles;
enlloc no t'escoltarà ningú més afligit que jo...
Canta, rossinyol, canta...

Ei Újñem*

(*Cançó dels sirgaires del Volga*)

Sirga, sirga, l'ocell canta allà dalt. I tu, sirga sempre...
Sirga fins a mig jorn. Beurem aleshores a la salut de les amors llunyanes...
Sirga fins al capvespre. Seguts arran-de l'aigua, aleshores somniarem...
Sirga fins a la nit. Prop del riu trobaràs aleshores el jaç.
Llarg és el camí.
Feble l'alè.
La corda ferirà les mans i els braços...
Dura és la fadiga, pobra barca meva.
Però sirga...
Sirga!...

Kalinka*

Un dia de primavera passaven pel bosc un fadri i una bella fadrina.
Ai, Kalinka meva, deia el jove. Quantes cireres hi ha en el jardí. He de cullir-les totes
per a tu. Ets tan bella en aquesta hora del capvespre!
Ningú en el món podria adorar-te tant com el meu cor, Kalinka meva!

Umarilas*

(*Els llauradors*)

Els camps ja són ben llaurats.
Estic cansat! Mala sort la meva!
Però, companys, veniu! Una cançó i la dansa seran el nostre conhort.

(*) Cançons populars russes.

Troika *

(El trineu)

Corre el trineu per damunt la terra nevada. Dringuen els cascabels dels tres caballs, a vegades com una joiosa rialla, a vegades melangiosament.

És l'enamorat mujick que va en cerca de la seva amor.

De sobte, veu el poble on viu l'amada, i comença a cantar alegrement, amb acompanyament dels cascabels.

Arriba a la casa. S'atura el trineu. Surt ella empolainada i besa l'enamorat.

Els cascabels ja no dringuen.

Els caballs semblen meditabunds.

I els enamorats estan joiosos i riuen, riuen.

En la cambra el polsim d'or

ANNA AKHMATOVA - S. PROKOFIEFF

En la cambra el polsim d'or brilla a la claror del sol.

Em de,PERTO i recordo: Avui és ta festa, amic. És per això que la neu cobreix la plana d'un mantell tan pur, i vet-ací perquè sense somnis, en dolça pau aquesta nit he pogut dormir.

Bon dia!

ANNA AKHMATOVA - S. PROKOFIEFF

Bon dia! Aquest murmur suau, no el sents?

I aquestes ratlles, tu les deixes perquè sóc amb tu. Caldrà suportar el menyspreu, com abans! El meu esguard, les meves mans et cerquen. No ho veus?

Seré feliç només que prop teu.

No em deixis partir cap al pont on, sota els arbres, corre un riu glaçat i fosc.

Record del sol

ANNA AKHMATOVA - S. PROKOFIEFF

Veus, el sol declina en la meva ànima; l'herba s'hi marceix, i el vent s'emporta alguns blancs borrellons lleugers. L'ombra del saule més clar ha deixat veure una mica de cel. Potser hauria valgut més no ésser mai marit i muller!

Veus, el sol ja declina en la meva ànima.

Què és això, doncs?

La nit?

(*) Cançó popular russa.

4 de maig de 1928

TEXT DE LES CANÇONS DEL PROGRAMA

Solovei*

(El rossinyol)

Rossinyol, bon rossinyol, on vas per aquest poblet, on passaràs la nit?
Qui, pobre de mi, t'escolta tota la nit sense cloure els ulls, negats en llàgrimes?
Però, canta, rossinyol, canta... Correràs per terres llunyanes, ciutats, viles i pobles;
enlloc no t'escoltarà ningú més afligit que jo...
Canta, rossinyol, canta...

Ei Újñem*

(Cançó dels sirgaires del Volga)

Sirga, sirga, l'ocell canta allà dalt. I tu, sirga sempre...
Sirga fins a mig jorn. Beurem aleshores a la salut de les amors llunyanes...
Sirga fins al capvespre. Seguts arran-de l'aigua, aleshores somniarem...
Sirga fins a la nit. Prop del riu trobaràs aleshores el jaç.
Llarg és el camí.
Feble l'alè.
La corda ferirà les mans i els braços...
Dura és la fadiga, pobra barca meva.
Però sirga...
Sirga!...

Kalinka*

Un dia de primavera passaven pel bosc un fadri i una bella fadrina.
Ai, Kalinka meva, deia el jove. Quantes cireres hi ha en el jardí. He de cullir-les totes
per a tu. Ets tan bella en aquesta hora del capvespre!
Ningú en el món podria adorar-te tant com el meu cor, Kalinka meva!

Umarilas*

(Els llauradors)

Els camps ja són ben llaurats.
Estic cansat! Mala sort la meva!
Però, companys, veniu! Una cançó i la dansa seran el nostre conhort.

(*) Cançons populars russes.

Troika *

(El trineu)

Corre el trineu per damunt la terra nevada. Dringuen els cascabels dels tres caballs, a vegades com una joiosa rialla, a vegades melangiosament.

És l'enamorat mujick que va en cerca de la seva amor.

De sobte, veu el poble on viu l'amada, i comença a cantar alegrement, amb acompanyament dels cascabels.

Arriba a la casa. S'atura el trineu. Surt ella empolainada i besa l'enamorat.

Els cascabels ja no dringuen.

Els caballs semblen meditabunds.

I els enamorats estan joiosos i riuen, riuen.

En la cambra el polsim d'or

ANNA AKHMATOVA - S. PROKOFIEFF

En la cambra el polsim d'or brilla a la claror del sol.

Em de,PERTO i recordo: Avui és ta festa, amic. És per això que la neu cobreix la plana d'un mantell tan pur, i vet-ací perquè sense somnis, en dolça pau aquesta nit he pogut dormir.

Bon dia!

ANNA AKHMATOVA - S. PROKOFIEFF

Bon dia! Aquest murmur suau, no el sents?

I aquestes ratlles, tu les deixes perquè sóc amb tu. Caldrà suportar el menyspreu, com abans! El meu esguard, les meves mans et cerquen. No ho veus?

Seré feliç només que prop teu.

No em deixis partir cap al pont on, sota els arbres, corre un riu glaçat i fosc.

Record del sol

ANNA AKHMATOVA - S. PROKOFIEFF

Veus, el sol declina en la meva ànima; l'herba s'hi marceix, i el vent s'emporta alguns blancs borrallons lleugers. L'ombra del saule més clar ha deixat veure una mica de cel. Potser hauria valgut més no ésser mai marit i muller!

Veus, el sol ja declina en la meva ànima.

Què és això, doncs?

La nit?

(*) Cançó popular russa.

**ASSOCIACIÓ DE
MUSICA "DA CAMERA"
DE BARCELONA**

CURS QUINZÈ :

1927-28

CONCERT NOVÈ

SERGE PROKOFIEFF

piano

MAXIM DE RYSIKOFF

bariton

ALEXANDRE VILALTA

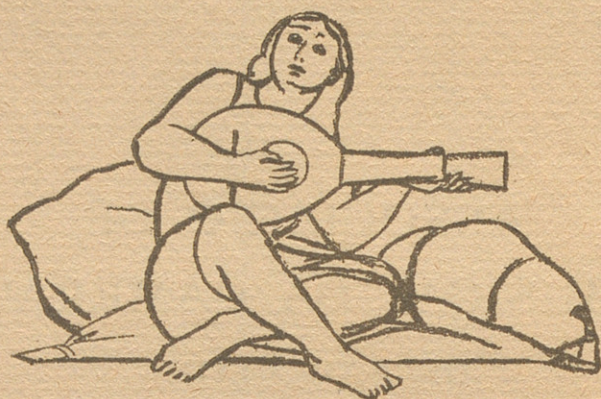
piano

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Divendres, 4 de Maig de 1928

a tres quarts de deu del vespre

EXCLUSIVAMENT PER
ALS SOCIS

Les dangers de l'exaltation mystique, un autre jouvenceau est appelé à les combattre : Serge Prokofieff. Sa musique est un sérum contre le paludisme scriabinesque. Prokofieff, né en 1891, a été comme Miascovski et Gniessine, l'élève de Liadov et de Rimsky au Conservatoire de Petrograd. Pièces de piano, mélodies, morceaux d'orchestre, ouvrages dramatiques, ballets, presque tous les genres l'ont attiré, un peu au hasard, car sa nature de primesaut ignore l'esprit de système. On ne peut rêver compositeur moins intellectuel que celui-ci. C'est l'instinct qui le pousse, une force comme élémentaire, mal contenue d'abord, endiguée et plus claire dans les œuvres récentes. A mesure qu'il avance, sa pensée se fortifie et s'assagit; il n'est pas de ceux qui renchérisent sur leurs propres outrances. Quand Prokofieff exécute lui-même un de ses concertos, le flot emporte tout: le musicien est là, assis devant le piano (dont il joue en virtuose) égrenant de ses longues mains les notes rapides que pousse un souffle aisé, et tout l'orchestre suit en bondissant, en un de ses rythmes catégoriques qui ne vous lâchent plus et vous forcent d'admettre même les défaillances. Cet art est nu, strictement musical: art de néo-classique. Déjà l'on a voulu inféoder Prokofieff à Stravinski, et déjà aussi l'on a tenté de rabaisser le second en lui opposant l'autre: double sophisme. S'il fallait les rattacher de force, on ne le pourrait que par Pétrouchka, et non point par le Sacre. Ni par son esprit, ni par sa technique, la musique de Prokofieff ne rappelle celle de son aîné. Elle est naïve, d'une certaine naïveté qui se marque sur le visage et dans le choix de quelques sujets: certains Sarcasmes pour piano veulent exprimer une philosophie et dévoilent une candeur. Un Stravinski n'a jamais eu de ces innocences. Stravinski est complexe, et volontiers compliqué; sa musique est lourde d'une culture extrême, qu'il excelle à dissimuler, mais qu'il ne peut renier; son sourire subtil est ambigu. Tandis qu'il n'est rien de plus instinctif que l'inspiration de Prokofieff. Elle a son ton propre qui n'est point sombre et douloureux comme chez Gniessine, ni tourmenté et féminin comme chez Miascovski, mais simple, net et honnêtement viril. Elle ignore l'enchantement oriental et prend la défense de l'Occident.

Del llibre « Panorama de la Musique Contemporaine »
d'André Coeuroy,
« Les Documentaires » Éd., Paris

PROGRAMA

I

PROKOFIEFF Segona sonata, op. 14

Allegro, ma non troppo
Scherzo
Andante
Vivace

PIANO
per l'Autor

II

R. - KORSAKOFF Solovei (Romança popular)
BALAKIREFF Ei újñem (Cançó dels remers del Voiga)

* * *
SVERKOFF Kalinka (Cançó del camp)
BULAJOFF Umarilas (Cançó de llauradors)
Troika (Cançó del trimou)

PROKOFIEFF { En la cambra, el polsim d'or
Bon dia!
Record del sol

CANT I PIANO

Les tres darreres cançons seran acompanyades per l'Autor

III

PROKOFIEFF { Marxa de l'òpera «L'amor de les
tres Taronges», op. 33
Gavota, op. 12
Gavota, op. 25
Gavota, op. 32
Conte de l'àvia, op. 31, n.º 4
Toccata, op. 11

PIANO
per l'Autor

Piano STEINWAY
cedit per la casa IZABAL

CONCERT DESÈ

Dimarts, 8 Maig 1928

SERGE PROKOFIEFF

piano

ORQUESTRA PAU CASALS

Primera audició del
TERCER CONCERT, op. 26
(piano i orquestra)
de PROKOFIEFF

EXCLUSIVAMENT PER
ALS SOCIS

4 de maig de 1928

TEXT DE LES CANÇONS DEL PROGRAMA

Solovei *

(El rossinyol)

Rossinyol, bon rossinyol, on vas per aquest poblet, on passaràs la nit?
Qui, pobre de mi, t'escolta tota la nit sense cloure els ulls, negats en llàgrimes?
Però, canta, rossinyol, canta... Correràs per terres llunyanes, ciutats, viles i pobles;
enlloc no t'escoltarà ningú més afligit que jo...
Canta, rossinyol, canta...

Ei Újñem *

(Cançó dels sirgaires del Volga)

Sirga, sirga, l'ocell canta allà dalt. I tu, sirga sempre...
Sirga fins a mig jorn. Beurem aleshores a la salut de les amors llunyanes...
Sirga fins al capvespre. Seguts arran de l'aigua, aleshores somniarem...
Sirga fins a la nit. Prop del riu trobaràs aleshores el jaç.
Llarg és el camí.
Feble l'alè.
La corda ferirà les mans i els braços...
Dura és la fadiga, pobra barca meva.
Però sirga...
Sirga!...

Kalinka *

Un dia de primavera passaven pel bosc un fadri i una bella fadrina.
Ai, Kalinka meva, deia el jove. Quantes cireres hi ha en el jardí. He de collir-les totes
per a tu. Ets tan bella en aquesta hora del capvespre!
Ningú en el món podria adorar-te tant com el meu cor, Kalinka meva!

Umarilas *

(Els llauradors)

Els camps ja són ben llaurats.
Estic cansat! Mala sort la meva!
Però, companys, veniu! Una cançó i la dansa seran el nostre conhort.

(*) Cançons populars russes.

Troika *

(El trineu)

Corre el trineu per damunt la terra nevada. Dringuen els cascabels dels tres caballs, a vegades com una joiosa rialla, a vegades melangiosament.

És l'enamorat mujick que va en cerca de la seva amor.

De sobte, veu el poble on viu l'amada, i comença a cantar alegrement, amb acompanyament dels cascabels.

Arriba a la casa. S'atura el trineu. Surt ella empolainada i besa l'enamorat.

Els cascabels ja no dringuen.

Els caballs semblen meditabunds.

I els enamorats estan joiosos i riuen, riuen.

En la cambra el polsim d'or

ANNA AKHMATOVA - S. PROKOFIEFF

En la cambra el polsim d'or brilla a la claror del sol.

Em de-perto i recordo: Avui és ta festa, amic. És per això que la neu cobreix la plana d'un mantell tan pur, i vet-ací perquè sense somnis, en dolça pau aquesta nit he pogut dormir.

Bon dia!

ANNA AKHMATOVA - S. PROKOFIEFF

Bon dia! Aquest murmull suau, no el sents?

I aquestes ratlles, tu les deixes perquè sóc amb tu. Caldrà suportar el menyspreu, com abans! El meu esguard, les meves mans et cerquen. No ho veus?

Seré feliç només que prop teu.

No em deixis partir cap al pont on, sota els arbres, corre un riu glaçat i fosc.

Record del sol

ANNA AKHMATOVA - S. PROKOFIEFF

Veus, el sol declina en la meva ànima; l'herba s'hi marceix, i el vent s'emporta alguns blancs borrallons lleugers. L'ombra del saule més clar ha deixat veure una mica de cel. Potser hauria valgut més no ésser mai marit i muller!

Veus, el sol ja declina en la meva ànima.

Què és això, doncs?

La nit?

(*) Cançó popular russa.